

souhlasu či nikoli. Nezáleží na tom, jak se přítomné osoby k vybízení podle § 279 tr. zák. zachovají, zda výzva slibovala skutečný výsledek; stačí abstraktní ohrožení veřejného pokoje a řádu, kteréžto ohrožení tkví v samém činu. V souzeném případě lze ostatně o způsobilosti jednání obžalovaného, stížností postrádané, tím méně pochybovati, ana žádná z přítomných osob neprojevila nesouhlas s výzvou obžalovaného. Zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 3093.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Za »právní jednání« ve smyslu § 1 zákona lze považovati jen jednostranné nebo vícestranné projevy vůle, směřující k určitému právnímu účinku; nespadá sem podání vylučovací žaloby.

(Rozh. ze dne 18. února 1928, Zm I 564/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 15. července 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zmaření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, jež se dovolává důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Ze skutkových zjištění rozsudku plyne, že obžalovaný, proti němuž vedla úrazová pojišťovna dělnická v Praze mobilární exekuci pro nedoplatek na příspěvcích ve výši 17.886 Kč 96 h, podal den před tím, kdy měly býti zabavené svršky prodány veřejnou dražbou, žalobu na zrušení této mobilární exekuce ve smyslu § 37 ex. ř. s návrhem na odložení exekuce jménem a bez vědomí svého bratra Františka K-y a, jak obžalovaný sám přiznal, v úmyslu, by zabránil exekuční dražbě. To se mu také podařilo, ježto podání oné žaloby mělo za následek, že byla mobilární exekuce odložena až do právoplatného rozhodnutí o vylučovací žalobě, pokud se týče později, když ve sporu o této žalobě nastal klid řízení podle § 256 ex. ř., až do 31. září 1926. Nálezací soud spatřuje v tomto jednání obžalovaného přečin zmaření exekuce vymyšlením právního jednání podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. Podle rozsudkového výroku spočívá toto vymyšlené právní jednání obžalovaného v tom, že podal jménem Františka K-y bez jeho vědomí žalobu na zrušení, pokud se týče na odložení povolené již exekuce. Nálezací soud spatřuje tedy právní jednání, jímž měla býti exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. zmařena, již v podání oné vylučovací žaloby. Tomu nasvědčuje také věta rozsudkových důvodů, kde se praví, že obžalovaný »si vymyslel právní jednání, neboť podal jménem svého bratra Františka K-y žalobu, že jest tento majitelem zabavených a k dražbě určených věcí«. S názorem nalé-

zacího soudu nelze souhlasiti. V podání vylučovací žaloby nelze ještě spatřovati právní jednání, jež má na mysli § 1 zákona o zmaření exekuce. Za takové právní jednání lze považovati jen jednostranné nebo vícestranné projevy vůle, jichž účel směřuje k určitému právnímu účinku, kdežto podání žaloby jest pouhým procesuálním úkonem, jímž se uplatňuje nárok nebo právo, při vylučovací žalobě právo, nepřipouštějící předsevzetí exekuce. Nestačí také, že bylo v žalobě uvedeno, že zabavené věci jsou vlastnictvím žalobcovým — Františka K-y — a že jich tento řádně nabyt, neboť takové tvrzení neskýtá opory pro posouzení v tom směru, zdali tu bylo vůbec nějaké právní jednání a v čem záleželo. Řečené tvrzení žaloby obsahuje jen poukaz na určitý právní stav — vlastnictví Františka K-y k zabaveným svrškům. Jakým konkrétním způsobem však bylo toto vlastnictví založeno, zda bylo založeno právním jednáním a jakým, není ve vylučovací žalobě uvedeno, ježto tvrzení, že František K. věci řádně nabyt, není blíže rozvedeno a nejsou pro ně uvedeny důkazy, jež by tento způsob jasně naznačily, naopak žalobce pouze uvedl, že doklady o tom předloží při ústním jednání. To, co rozsudek uvádí, nelze tedy při správném použití zákona podřaditi pojmu »právního jednání« a schází proto v rozsudku zjištění tohoto předpokladu skutkové podstaty přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Důsledkem toho není v napadeném rozsudku podkladu ani pro přezkoumání další otázky, zda lze obžalovaného vinit z vymyšleného právního jednání. Rozsudek jest proto právně vadným ve smyslu čís. 9 a) § 281 tr. ř. a zmatečná stížnost, která tuto vadu vytýká, jest odůvodněna. Zrušovací soud však nemohl rozhodnouti ihned ve věci samé, neboť stav věci nebyl nalézacím soudem tak dostatečně zjištěn, by ho bylo lze s hlediska § 1 zákona z 25. května 1883, ř. zák. čís. 78 bezpečně přezkoumati. Ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo napadený rozsudek podle § 288 čís. 3 tr. ř. zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by o ní opět jednal a rozhodl. Při tom bude se mu, dojde-li vůbec k odsuzujícímu výroku, vyvarovati zřejmých vad, jichž se dopustil v napadeném rozsudku jednak při výměře trestu, kde z důvodů není patrné, proč uložil obžalovanému trest tuhého vězení podle přísnější sazby § 2 zákona o zmaření exekuce, jednak proto, že neodůvodnil svoje přesvědčení, že škoda věřiteli způsobená přesahuje 100 Kč.

Čís. 3094.

Pojmu »svědectví« ve smyslu § 199 a) tr. zák. neodpovídá výpověď osoby, která jest pachatelem nebo spoluvinníkem činu, o němž vypovídá.

Zhotovení nepravé soukromé listiny (§ 201 a) tr. zák.) záleží v tom, že pachatel vystavuje listinu nepocházející od osoby, která je v ní jako vydatel podepsána; nezáleží na tom, zda ji neoprávněný vydatel sepsal vlastnoručně či dal sepsati třetí osobou; čin je dokonán, jakmile bylo falešné listiny k oklamání použito, třebaž tím nebyl nikdo uveden v omyl.

(Rozh. ze dne 20. února 1928, Zm I 637/27.)